

Po dva dny, ve čtvrtek a v pátek, jsem na letošní Zahradě sledoval delší z programových bloků, které nabízela scéna Zámek. V těchto dopoledně-dopoledních šňůrách půlhodinových vystoupení se postupně představovali písničkáři, dva i kapely na nejkomornější, jediné uzavřené scéně tohoto festivalu.

Čtvrtek

Čtvrteční blok měl zahájit z mnoha stran chválený **Martin Rous**, který ovšem z nějakého důvodu nemohl na svůj recitál přijet. Program se tedy hned na začátku posunul a poněkud nevděčná role začínajících připadla na dvojici

Milan Sova

a

Jakub Slamák

. Dvojice písničkářů ze severní Moravy, konkrétně z Orlové a Ostravy, hraje některé písně společně a jiné každý sám za sebe. Doprovázejí se přitom na kytary, přičemž Jakub Slamák občas přidá foukací harmoniku. Jejich vystoupení bylo příjemné, počáteční upovídanost, způsobená možná ještě zdaleka nenaplněným hledištěm, se záhy vytratila a oba interpreti hráli písně s chytrými texty.

Hned druhé vystoupení bylo jedním z nejlepších, které čtvrteční zámecká scéna nabídla. Duo **Pavel Helan a Aleš Krejčík**

předvedlo jednoduché písně založené především na originální textové poetice a vtipu, včetně adekvátního, nenuceného vystupování. Pánové byli zábavní a jejich humor nikdy nepřekračoval hranici mého vkusu a zjevně ani vkusu ostatních diváků.

Epy de Mye

foto: Jarda Síbrt ©

Pavel Helan se doprovázel na kytaru a od začátku bylo zřejmé, že zpěv je jeho silnou stránkou. Aleš Krejčík písně obohacoval o zvuk klarinetu nebo jednoduchou rytmiku (vejce). Potěšení

diváci si vytleskali přídavek, ve kterém Pavel Helan překvapil skvělou imitací Karla Gotta (a to nejen hlasovou), čímž publikum ještě více pobavil.

Velmi příjemným zážitkem bylo i následné vystoupení dvojice, říkající si **Gregor Sedláček**. Oba pánové byli očividně v dobré formě, Tomáš Gregor rozdával úsměvy při sólové hře na kytaru a klarinet, ba i během občasného zpěvu, Petr Sedláček se tentokrát při zpěvu držel trochu zpět, což jeho výrazu prospělo. Vystoupení této dvojice působilo komorně, čistě a sehraně a pro mě bylo patrně nejlepším vystoupením této dvojice z několika, která jsem dosud viděl.

Duo **T'N'T**, jehož název vychází z křestních jmen jeho členů Terezy Bečičkové a Tomáše Ludvíčka, postoupilo na Zahradu na divokou kartu, neboť Tereza (dříve Ženatá) se v době semifinále vdávala. Oba interpreti zazpívali společně písně více žánrů a v různých jazycích, z nichž jakoby se zdálo, že nejbližší mají k ruské melodice. Nezanechali po sobě špatný dojem, ale jejich vystoupení nebylo ani ničím zvláště výrazné. Během poslechu mi vytanul na mysli názor, že méně tlačit na pilu při zpěvu a z poměrně širokého záběru různých písní si pro začátek vybrat jednu polohu, která by oběma dohromady vyhovovala a nejlépe slušela, by je jistě posunulo kupředu.

Po duu T'N'T nastoupila na scénu první samostatná písničkářka **Jana Šteflíčková**. Herečka pražského Studia Ypsilon, která vystoupila poprvé na Portě už v roce 1990 jako by nás poetikou i melodikou většiny přednesených písní přenesla na začátek minulého století. Témata, kterými se v písních zabývá, jsou především vztahy či pocity konkrétních osob. Na vystoupení se jistě projeví i zkušenosti z jejího zaměstnání, takže zapůsobila poměrně výrazně. Z mnoha stran jsem zaslechl, že ještě zajímavější je její vystoupení s doprovodnou kapelou

Kůň

Následovat měla další písničkářka Vesna Vaško Cácerés, která ovšem také nepřijela, proto nastoupila na scénu držitelka loňského písničkářského Krtečka **Tereza Terčová**, které v některých písních asistoval její přítel

Dan Švec

. Jakkoliv písně Terezy Terčové nejsou mým šálkem čaje, musel jsem uznat, jaký kus cesty v poslední době urazila. Její projev byl klidný, sebejistý a plný pohody, snad se dá říci i vyzrálý, na velmi dobrém zpěvu je znát praxe a možná už i první rok studia muzikálu na pražské konzervatoři Jaroslava Ježka. To ostatně ocenili i diváci, kterých přibýlo nejen v hledišti, ale i kolem otevřených oken zámecké scény.

Pátek

Nepopulární úkol zahájit před nepočetným publikem padl tentokrát na písničkáře z Nového Boru **Michala Vaňka**. Jediný z písničkářů, který se krom kytary doprovázel také na piano, publiku předestřel své křehké písně. V průvodním slově jakoby sám sebe malinko podceňoval, ale v okamžiku, kdy posluchač překonal tuto bariéru, byl vtažen do poetiky jeho textů. Těžko se vtahuje do děje poloprázdné hlediště, ale možná, že méně ostychu by diváky lapilo rychleji. Každopádně mi po Michalově recitálu zůstal někde uvnitř hrudi příjemný pocit.

Michala Vaňka vystřídal **Jiří Míža**, který hrál na kytaru výhradně blues, a hrál ho velmi dobře. Používal otevřené ladění a často i bottleneck. Texty pro jeho bluesové melodie mu píše o generaci mladší olomoucký textař Ondřej Bláha a prý na nich není třeba nic měnit. To, že jeden z vystupujících písničkářů zůstává věrný jednomu žánru bylo příjemným zpestřením. Zpočátku to na chvíli vypadalo, jako by písničkář hrál spíš pro sebe, ale solidně šlapající blues si diváky brzy podmanilo.

Po Jiřím Mížovi, který je povoláním výtvarník, předstoupila před diváky výtvarnice **Jana "Betty" Terlecká**, zpívající básnířka s velmi subtilním projevem. Působila zranitelně, jemně až nenápadně. Své výpovědi prožívala a často při zpěvu zavírala oči. Vedle mne sedící Dušan Vainer z Šantré shledal prý při jedné její písni podobnost s Sinead O'Connor.

Dvojici s názvem **Hořký kafe** tvoří zpívající kytarista Honza Rejhon a baskytarista Petr Babec. Honza Rejhon má příjemný hlas znělý ve více odstínech, kterým zpívá své autorské písně. Basa Petra Babce neslouží jen jako podpora kytary jeho spoluhráče, ale jako samostatný melodický nástroj. Jejich vystoupení mělo osvěžující odpich a poslouchalo se velmi příjemně. Zaslechnout je můžete i v triu se zpěvačkou pod názvem Krátká předehra.

Následovali **Mistři a Markétka**, trio dvou bývalých rockerů Rudolfa Schwesera a Vladimíra Neugebauera s o generaci mladší zpěvačkou Markétou Babczynskou. Schéma většiny hraných písní mi přišlo podobné, takže se mi hudebně poněkud slévaly, výrazně z nich však vystupovaly texty. Témata jako *Nástup trestu* či *Oběšenec* si troufne zpracovat málokdo. I když jde na folkovém poli vlastně o elévy, zdá se, že kapela vykročila dobře a má v sobě jistě ukrytý slušný potenciál.

Jedním z hitů dne byla čtveřice mladých dam s názvem **Přelet M.S.** Jejich repertoár tvoří převážně převzaté folkové písně či l

Přelet M.S.

foto: Jarda Síbrt ©

idovky upravené pro čtyřhlas. Několik písní je z pera kapelnice Romany Tomáškové, která kvartet doprovází na kytaru. Projev této dívčí čtyřky byl suverénní, roztomilý a vtipný a diváky jednoznačně nadchl. Jejich čtyřhlasy byly dobře sezpívané a rytmicky přesné, repertoár dobře vybraný. Pro řadu diváků i přítomných muzikantů bylo toto těleso objevem letošní Zahrady.

Po přídavku opustili scénu pouze tři dámy ze čtyř. Romana Tomášková jen vyměnila baskytaru za kytaru, přibrala flétny a přidali se k ní další dva spoluhráči, Pavel Toman (piano, kytara) a Mirka Králová (kytara, zpěv). Dohromady tvoří kapelu **Toman a lesní panna**, hrající již více než 10 let, což na jejich muzice bylo znát. Bezproblémový hudební výkon popoháněný Romaninou Basou, příjemné dívčí dvojhlasy a osvědčený repertoár potěšil.

Páteční delší blok na zámku vrcholil a na scénu nastoupilo trio **Epy de Mye**. Honza Přeslička (kytara, zpěv), Lucka Cíchová (kontrabas, zpěv) a Lukáš Kazík (kytara, zpěv) předvedli báječný výkon. Pověst je už patrně předcházela, neboť těsně před jejich vystoupením přibýlo diváků v již početném publiku. Hned od začátku nasadili laťku do solidní výše a už ji nepodlezli. Sehrané nástroje a sezpívané hlasy zpívající autorské písně Honzy Přesličky těšily i muzikanty z řady kapel, kteří se přišli na jejich vystoupení podívat.

Program, který se dostal již do značného skluzu, uzavírali před nabitým sálem **My3.avi**. Vzhledem k nástrojovému obsazení a početnosti kapely trvalo jejich ozvučení déle než u ostatních. Diváky to ale neodradilo a kapela jim to vynahradila. Jejich písně v barevném žánrovém rozptylu jako by byly v odpoledním vedru osvěžující. Kapela si koncert jistě užila mnohem více, než ranní soutěžní vystoupení na scéně Kaplička, kde zahajovala před nepočetným publikem.

Dva dny na Zámku

Napsal uživatel Jarda Síbrt

Pondělí, 31 Červenec 2006 04:00

Co říci závěrem. Po dvou dnech sledování většiny dění na scéně Zámek jsem rozhodně nelitoval. Na Zahradě mám tuto scénu asi nejraději. Považuji ji za divácky i muzikantsky vděčnou. Interpretům skýtá jedinečnou možnost kontaktu s publikem a pro písničkáře či méně početná hudební uskupení je, řekl bych, požehnáním. Jako divák jsem si vystoupení na této scéně jsem vyloženě užil a pokud se nemýlím, tak většina interpretů také.